Cesta do podzemního světa

Klasická satirická cesta do skryté podzemní civilizace – vizionářský příběh o společnosti, moci a lidské povaze

autor: Ludvig Holberg

Autorská práva

Cesta do podzemního světa

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Obsah

Úvod....2
Kapitola 1....5
Kapitola 2....12
Kapitola 3....21
Kapitola 4....29
Kapitola 5....38
Kapitola 6....41
Kapitola 7....45
Kapitola 8....56
Kapitola 9....62
Kapitola 10....101
Kapitola 11....120
Kapitola 12....135
Kapitola 13....140
Kapitola 14....157
Kapitola 15....166
Kapitola 16....173
Zde končí rukopis Mikuláše Klimia.
Následuje dodatek....181

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Cesta do podzemního světa, kterou v roce 1741 napsal dánsko-norský profesor latinsky, vypráví o nemajetném absolventovi, který sestoupí do jeskyně na norské hoře a ocitne se v druhém světě uvnitř duté Země. Ten má vlastní malé Slunce, vlastní planety a obyvatele, kteří nikdy neslyšeli o Evropě. Kniha je satira převlečená za cestopis a je velmi ostrá i vtipná. Její hrdina se dostane do cizího světa a zjistí, že cizí zvyky mu nastavují zrcadlo.

Kniha měla ve své době úspěch po celé Evropě a během několika desetiletí byla přeložena do mnoha jazyků. Čtenáři, kteří znají Gulliverovy cesty, se tu budou cítit jako doma. Srovnání je namístě, i když má tato kniha vlastní povahu: je chladnější, sušší a otevřeněji se zajímá o to, jak se řídí státy.

Dramatik se vydává na cesty

Ludvig Holberg se narodil roku 1684 v Bergenu v Norsku. Svou kariéru vybudoval v Kodani, kde přednášel na univerzitě a stal se jejím předním mužem pera. Nejvíc se proslavil komediemi, které psal pro první dánské veřejné divadlo ve 1720. letech. Díky této tvorbě bývá často označován za zakladatele moderní dánské a norské literatury. Byl také historikem, esejistou a filozofem práva a ve všech těchto oborech napsal mnoho.

Holberg vyrůstal bez otce. Ten sloužil v armádě a zemřel, když byl chlapec ještě malý. Jako mladý muž odešel z Norska do Dánska. Cestoval s velmi málem peněz a nějaký čas strávil v Oxfordu, kde využíval knihovny. Později pobýval také v Paříži, Drážďanech a Římě. Během těch let na cestách si zvykl srovnávat jednotlivé země.

Cesta do podzemního světa je jeho jediný román a ukazuje všechny tyto stránky jeho osobnosti. Holberg uvedl latinský titul jako dílo Nicolaie Klimia. Cestu tak představil jako vlastní

vyprávění cestovatele a fantastickému příběhu dodal vnější důvěryhodnost odborné zprávy. Dánský překlad Hanse Hagerupa vyšel v roce 1742 a román se dostal také ke čtenářům v němčině, nizozemštině, angličtině a francouzštině. Napsal ho latinsky, společným jazykem evropských učenců, aby se mohl číst daleko za hranicemi Skandinávie. Komediální dramatik se projevuje v rychlých náčrtcích povah. Historik v trvalém zájmu o to, jak ve skutečnosti fungují zákony, soudy, náboženství a říše.

Důležitá je i doba, v níž Holberg žil. Byla to éra absolutních panovníků, cenzury a sporů o to, co lze poznat rozumem. Příběh odehrávající se daleko, mezi stromy, zvířaty a neznámými národy, mu umožnil dívat se na vlastní kontinent s vážnou tváří. Holberg se také zajímal o filozofické debaty své doby, od nové astronomie až po teorii, že Země je dutá skořápka. Tuto myšlenku předložil roku 1692 anglický astronom Edmond Halley. Kniha na ní staví. Čtenáři zjistí, že mnohé z terčů Holbergovy kritiky snadno poznají i dnes: ješitnost mocných, učené nesmysly a sklon považovat zvyky za přírodní zákony.

Absolvent z Bergenu sestupuje do podzemí

Příběh začíná roku 1664. Mikuláš Klimius právě dokončil studia v Kodani a vrací se do Bergenu s poctami, ale bez peněz. Zajímá se o přírodu a nemá mnoho vyhlídek, a tak se rozhodne prozkoumat jeskyni na hoře Fløyen, která jako by dýchala. Spustí se do ní po laně. Otázka, kterou tento nápad vyvolává, je prostá: co najde člověk vzdělaný v knihách a učených hádkách, když se pod ním propadne zem a ukáže se, že svět, o němž se učil, je jen jedním ze dvou?

Knihu vypráví v první osobě sám Klimius. Jeho hlas patří sebejistému, trochu domýšlivému učenci, který se často stává terčem vtipu. Zpočátku se to hemží učenými narážkami a latinskými verši a tón je parodicky hrdinský. Vyprávění má rychlý spád, ale vypravěč se rád zastaví a popíše město nebo nějaký zvyk. Šestnáct kapitol připomíná spíš prohlídku s

bystrým, ale nespolehlivým průvodcem než thriller založený na zápletce. Názvy míst a podivné výrazy se vysvětlují průběžně.

Co Klimius nevidí

Je dobré mít na paměti několik otázek. Klimius je na své vzdělání hrdý, ale nakolik připraví člověka univerzitní diplom na svět, který se řídí jinými pravidly? Holbergův cestovatel stále posuzuje, co vidí, podle norských a dánských měřítek. Čí způsoby tedy nakonec budou působit podivně: způsoby domorodců, nebo jeho vlastní? Humor je suchý, nikoli hlučný. Holberg často nechává vypravěče popisovat absurdní zvyk slavnostním tónem učené zprávy. Komika vzniká z rozdílu mezi tímto tónem a popisovanou věcí.

Podzemní svět má také vládce, soudy a zákony a kniha bere politiku vážně. Co může takové společnosti nabídnout cizinec, který nemá peníze, postavení ani přátele? A co se stane se satirikovým hrdinou, když ho ostatní berou za to, za co se sám pokládá? Několik kapitol v této knize nemá název a krátké kapitoly rychle ubíhají. Vypravěč si zachovává prostý a spořádaný hlas, i když se začnou dít podivné věci. Právě z tohoto klidu vychází humor. Čtenáři, kteří mají rádi Swifta nebo Voltaira, tu najdou spřízněného autora, i když Holberg je mírnější a trpělivější.

Kniha končí dodatkem Mistra Abelineho, učence z Bergenu, který už na prvních stránkách projevuje zájem o jeskyni, jež jako by dýchala. Co by si o takovém příběhu pomyslel učenec doma?

Kapitola 1

Autorův sestup do podzemního světa

Roku 1664, když jsem na Kodaňské univerzitě složil různé zkoušky a díky hlasům svých zkoušejících, mezi nimiž byli filozofové i teologové, si po zásluze vysloužil vyznamenání, kterému se tam říkalo „chvalitebný“, chystal jsem se vrátit do své rodné země. Nastoupil jsem tedy na loď plující do Bergenu v Norsku. Pánové z různých fakult mě poctili různými projevy uznání, ale já byl úplně bez peněz. Stejné neštěstí postihlo i několik norských studentů, kteří se po studiu umění a věd vraceli domů a přišli o všechno, co měli. Při poměrně příznivém větru jsme po šestidenní plavbě dorazili do bergenského přístavu. Vrátil jsem se do své země, o něco moudřejší, to jistě, ale ne bohatší. Nějakou dobu mě živili blízcí příbuzní a já vedl nejistý život, i když jsem nebyl úplně zahálčivý ani nečinný. Chtěl jsem si vlastní zkušeností ujasnit některé otázky přírodní filozofie, kterou jsem se zabýval. Proto jsem putoval po všech koutech kraje. S neukojitelnou zvědavostí jsem zkoumal povahu země a pátral v nejhlubších útrobách našich hor. Nebyla žádná skála tak strmá, abych na ni nevylezl, ani jeskyně tak děsivá a hluboká, abych do ní nesestoupil. Chtěl jsem zjistit, zda v ní nenajdu něco zvláštního, co by stálo za filozofické zkoumání. V Norsku je totiž mnoho věcí, které skoro nikdo neviděl ani o nich neslyšel. Kdyby se jimi mohla chlubit Francie, Itálie, Německo nebo kterákoli jiná země plná divů, mluvilo by se o nich a zkoumaly by se víc než cokoli jiného.

Za nejpozoruhodnější z těchto věcí jsem považoval velkou a hlubokou jeskyni na vrcholu hory, které místní říkají Fløyen. Z jejího vchodu se v pravidelných intervalech ozývalo tiché mumlání. Znělo to, jako by jeskyně často vzdychala a její ústa se střídavě zavírala a otvírala. Bergenským učencům, zvláště proslulému Mistru Abelineovi a Mistru Edwardovi, jednomu z našich předních odborníků na astronomii a přírodní filozofii,

připadal tento jev velmi zajímavý a hodný filozofického zkoumání. Sami už byli na takový podnik příliš staří, a tak vybízeli mladší obyvatele, aby povahu jeskyně prozkoumali důkladněji. Zvlášť je zajímalo, že se zvuk v pravidelných intervalech, podobně jako lidský dech, na chvíli zadrží a pak se znovu ozve s určitou silou.

Tyto rozhovory i moje vlastní přirozená povaha mě přivedly k tomu, že jsem se rozhodl do jeskyně vstoupit. Svůj záměr jsem svěřil několika přátelům. Vůbec s ním nesouhlasili a otevřeně prohlašovali, že je to bláznivý a šílený nápad. Nic z toho, co říkali, však mou horlivost neuhasilo ani neoslabilo. Jejich rady mou zvědavost jen podněcovaly. Touha zkoumat přírodu mě vedla k tomu, abych čelil každému nebezpečí, a nedostatek peněz posiloval mou přirozenou náklonnost k dobrodružství. Mé vlastní jmění bylo úplně vyčerpáno. Připadalo mi nesmírně těžké žít na někom závislý v zemi, kde nebyla žádná naděje na lepší postavení. Viděl jsem před sebou jen chudobu a všechny cesty k poctě a prospěchu zcela uzavřené. Jedině kdybych se dopustil nějakého očividného nečestného či nemravného činu, mohl jsem si snad pomoci.

Když jsem se takto rozhodl a připravil si vše potřebné, vyrazil jsem jednoho čtvrtečního rána krátce po rozednění. Obloha byla jasná a bez mráčku. Chtěl jsem dokončit pozorování a vrátit se ještě téhož dne. Protože jsem neznal budoucnost, nemohl jsem tušit, že mě čeká osud jako druhého Faethóna,

> že budu sražen dolů a dlouho unášen vzduchem,

a že dopadnu na jiný svět, odkud deset let nespatřím svou rodnou zemi.

Tato výprava se uskutečnila roku našeho Pána 1665, kdy byli bergenskými konzuly John Munthe a Lawrence Severini a senátory Christiern Bertholdi a Lawrence Scandio. Vyrazil jsem se čtyřmi najatými muži, kteří nesli lana a železné háky potřebné k sestupu. Šli jsme rovnou do Sandwic, odkud se na horu vystupovalo nejsnáze. Když jsme se po velkých obtížích dostali na vrchol, dorazili jsme k místu, kde se nacházela osudná

jeskyně. Po tak náročné cestě jsme byli všichni unavení a posadili se, abychom posnídali. Tehdy má odvaha jako první začala slábnout, jako bych tušil blížící se neštěstí. Obrátil jsem se k druhům a zeptal se: „Pustí se někdo do toho?“ Nikdo neodpověděl a má ochabující horlivost znovu vzplála. Poručil jsem jim, aby mi kolem těla připevnili lano. Takto připravený jsem poručil svou duši Všemohoucímu Bohu. Než mě začali spouštět, vysvětlil jsem druhům, co mají dělat. Měli lano pouštět dál, dokud neuslyší můj výkřik. Jakmile ho uslyší, měli se zastavit. Kdybych křičel dál, měli mě okamžitě vytáhnout zpět. V pravé ruce jsem držel harpunu neboli železný hák, který mi mohl pomoci odstranit překážky v cestě a udržet tělo rovnoměrně zavěšené mezi stěnami jeskyně. Sestoupil jsem však sotva deset nebo dvanáct loktů, když se lano přetrhlo. Poznal jsem to podle náhlého křiku najatých mužů. Jejich výkřiky však brzy utichly, protože jsem byl s neuvěřitelnou rychlostí hnán do propasti. Jako druhý Pluto, s harpunou místo žezla,

Země se otevřela a cesta do Tartaru se mi ukázala.

Asi čtvrt hodiny jsem podle svého odhadu, který byl kvůli obrovskému strachu jistě nepřesný, zůstával v úplné tmě, v samém srdci noci. Nakonec se ke mně prodralo slabé, matné světlo jako za soumraku a já konečně spatřil jasnou, zářivou oblohu. V nevědomosti jsem si myslel, že mě odraz nebo protitlak podzemního vzduchu, případně síla opačného větru, vymrštil zpátky a jeskyně mě znovu vyplivla ven. Jenže ani Slunce, na které jsem se díval, ani obloha a nebeská tělesa mi nebyly povědomé, protože byly podstatně menší než naše. Došel jsem k závěru, že buď celý tento nový vesmír existuje jen v mé představivosti, rozrušené závratí, kterou jsem utrpěl, nebo že jsem se dostal do příbytku blažených. Tuto poslední domněnku jsem však brzy s pohrdáním zavrhl. Viděl jsem přece, že jsem ozbrojen harpunou a táhnu za sebou dlouhé lano. Dobře jsem věděl, že člověk, který se chystá vstoupit do ráje, nepotřebuje lano ani harpunu. A nebešťané by sotva uvítali, kdybych vypadal, jako že hodlám vzít Nebe útokem a vyhnat je z jejich božských

domovů jako Titáni. Nakonec, po dlouhém a pečlivém přemýšlení, jsem začal uvažovat, že jsem sestoupil do podzemního světa a že pravdu mají ti, kdo věří, že je Země dutá. Uvnitř jejího obalu neboli vnější kůry se nachází další, menší zeměkoule s jinou oblohou, na níž září menší Slunce, hvězdy a planety. Události potvrdily, že tento odhad byl správný.

Síla, která mě hnala střemhlav dolů, působila ještě nějakou dobu. Nakonec jsem cítil, jak postupně slábne, když jsem se blížil k určité planetě, první věci, na kterou jsem narazil. Planeta se stále zvětšovala, až jsem přes hustší atmosféru, která ji obklopovala, mohl bez větších potíží jasně rozeznat hory, údolí a moře.

Jako pták, jenž kolem pobřeží, kolem
rybných útesů nízko nad vodami létá,
tak jsem se vznášel mezi Zemí a nebem.

Tehdy jsem si uvědomil, že neplavu jen v nebeské látce neboli éteru, ale že se můj pohyb, který byl dosud kolmý, změnil na kruhový. Vstávaly mi z toho vlasy hrůzou, protože jsem se bál, že se proměním v planetu nebo v družici sousední planety a budu navždy kroužit kolem ní. Když jsem si však pomyslel, že by mi tato proměna příliš neubrala na důstojnosti a že by se nebeské těleso – nebo alespoň jeho průvodce – jistě pohybovalo se stejnou vážností jako hladovějící filozof, znovu jsem se odvážil. Zvlášť když jsem zjistil, že díky čistému nebeskému éteru už netrpím hladem ani žízní. Pak jsem si ale vzpomněl, že mám v kapse trochu chleba, jakému lidé v Bergenu říkají Bolken. Má oválný nebo podlouhlý tvar. Rozhodl jsem se ho vytáhnout a vyzkoušet, zda mám v této situaci nějakou chuť k jídlu. Hned po prvním soustu se mi z něj udělalo na zvracení, a tak jsem ho odhodil jako naprosto zbytečnou věc. Chléb, který jsem odhodil, nejenže zůstal viset ve vzduchu, ale – což bylo podivuhodné – opisoval kolem mého těla malý kruh. Z toho jsem poznal pravé zákony pohybu, podle nichž všechna tělesa v rovnovážné poloze přirozeně směřují ke kruhovému pohybu.

Přestal jsem naříkat nad svým neštěstím, jak jsem to dělal předtím, když jsem si připadal jako hračka Osudu, a začal jsem na sebe být trochu hrdý. Uvědomil jsem si totiž, že nejsem jen planetou, ale planetou se stálým průvodcem, který se pohybuje stejně jako já. Mohl jsem tedy doufat, že budu počítán mezi větší nebeská tělesa, nebo mezi hvězdy první velikosti. A abych přiznal svou slabost, byl jsem tak nadšený, že kdybych tehdy potkal některého z bergenských konzulů nebo senátorů, přijal bych ho povýšeně, považoval ho za pouhý atom a neuznal ho hodným pozdravu, ani doteku své harpuny.

V tomto stavu jsem zůstal téměř tři dny. Protože jsem bez přestání kroužil kolem nejbližší planety, dokázal jsem rozeznat den od noci. Když jsem pozoroval, jak podzemní Slunce vychází, zapadá a pomalu mizí z dohledu, snadno jsem poznal, kdy nastala noc, i když se nepodobala úplně té na našem světě. Při západu se celá obloha zbarvila do zářivě purpurové barvy, trochu jako náš Měsíc. Myslel jsem si, že to způsobuje vnitřní povrch Země, který přijímá světlo podzemního Slunce ve středu Země. Tuto domněnku jsem si vytvořil sám, protože mi astronomie nebyla úplně cizí.

Zabýval jsem se však myšlenkami na to, že jsem blízko bohům. Radoval jsem se, že se ze mě stalo nové souhvězdí i s družicí, která kolem mě kroužila, a doufal jsem, že mě astronomové sousední planety brzy zapíší do hvězdného katalogu. Náhle se vedle mě vznášelo obrovské okřídlené monstrum. Chvíli bylo na jedné straně, chvíli na druhé a pak nade mnou. Nejdřív jsem je považoval za jedno z dvanácti nebeských znamení tohoto nového světa. Doufal jsem tedy, že pokud jsem se trefil, bude to Panna. Ze všech dvanácti znamení mi totiž jen ona mohla přinést trochu potěšení a útěchy v mé nešťastné samotě. Když se však postava přiblížila, ukázalo se, že je to obrovský, děsivý gryf. Zmocnila se mě taková hrůza, že jsem zapomněl na svou nově nabytou hvězdnou důstojnost a vytáhl z kapsy univerzitní osvědčení. Doufal jsem, že tomuto hroznému protivníkovi ukážu, že jsem složil akademické zkoušky, jsem postgraduální student a moje univerzita mě

ochrání před každým, kdo mě napadne. Jakmile však moje panika začala ustupovat a já se vzpamatoval, musel jsem odsoudit vlastní pošetilost. Pořád nebylo jasné, proč se ke mně gryf přiblížil: zda jako nepřítel, nebo jako přítel, nebo – což bylo pravděpodobnější – jen ze zvědavosti, protože jsem byl tak neobvyklý. Pohled na lidskou bytost, která se točí vzduchem, v pravé ruce drží harpunu a za sebou táhne dlouhé lano jako ocas, by jistě upoutal i zvíře. Jak jsem se později dozvěděl, můj zvláštní vzhled dával obyvatelům zeměkoule, kolem níž jsem kroužil, spoustu podnětů k úvahám i rozhovorům. Filozofové a matematici tvrdili, že jsem kometa, a byli přesvědčeni, že mé lano je její ocas. Někteří spatřili tak vzácný meteor a předpovídali blížící se pohromu – mor, hladomor nebo jinou mimořádnou katastrofu. Jiní šli ještě dál. Z té dálky velmi přesně nakreslili mou postavu, jak se jim jevila. Ještě než jsem se dotkl jejich zeměkoule, popsali mě, určili, namalovali a vyryli. Když jsem se to později dozvěděl, po příletu na planetu a poté, co jsem se naučil její jazyk, velmi mě to potěšilo a dokonce i pobavilo.

Je třeba poznamenat, že se někdy objevují nové hvězdy, kterým Podzemšťané říkají Sciscisi neboli ohnivé hvězdy. Popisují je jako děsivě vypadající úkazy s ohnivými vlasy, které jsou nahoře rozčepýřené jako u našich komet, takže trčí do stran a tvoří dlouhý vous. Stejně jako u nás je považují za znamení.

Vraťme se však k mému vyprávění. Gryf se nakonec přiblížil tak těsně, že mě rušilo mávání jeho křídel. Dokonce se odvážil zaútočit zuby na mou nohu. Teď už bylo jasné, co zamýšlí. Začal jsem se bránit zbraní. Popadl jsem harpunu oběma rukama, brzy zastavil nepřítelovu útočnost a přinutil ho hledat způsob, jak uniknout. Nakonec mě nepřestával napadat. Zarazil jsem mu tedy harpunu tak silně do zad, mezi křídla, že už jsem ji nedokázal vytáhnout. Zraněný gryf vydal hrozný výkřik a střemhlav padal na planetu. Já sám už jsem měl tohoto hvězdného postavení a nové důstojnosti dost. Viděl jsem, že mě vystavují nekonečnému nebezpečí a útrapám,

Vůlí okřídleného tvora jsem unášen, kamkoli ho pud žene,
bez řádu se řítím sem, dlouhým tahem vzduchem,
k zemi jsem nesen jako hvězda z jasného nebe,
která sice nespadla, ale mohla tak vypadat.

A teď se kruhový pohyb, který jsem popsal, znovu změnil v pohyb svislý. Proudění hustšího vzduchu, která šla proti sobě, mě nějakou dobu prudce zmítala a otřásala mnou. Nakonec jsem spolu s gryfem jemně přistál na planetě. Gryf krátce nato na následky svého zranění zemřel.

Na tuto planetu mě přenesli v noci. Poznal jsem to jen podle toho, že nevyšlo Slunce, ne podle tmy. Světla bylo stále dost, abych si mohl jasně přečíst vysvědčení z univerzity. Noční světlo vychází z vnitřního povrchu naší Země, který odráží světlo jako náš Měsíc. Pokud jde tedy jen o světlo, mezi nocí a dnem je jen malý rozdíl. Slunce nesvítí, a proto jsou noci o něco chladnější.

Pokračujte ve čtení: Cesta do podzemního světa

Toto je bezplatná ukázka knihy Cesta do podzemního světa od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/a-journey-to-the-world-under-ground